

TARTIŞMA/GÖZLEM VE GÖRÜŞLER

TTB'nin Öncelikleri Neler Olmalı?

*İlhan DİKEN**

Meslek örgütleri, mesleği oluşturan bireylerin temel haklarını, çıkarlarını, toplumsal konumlarını ve saygınlıklarını koruyan-geliştiren birliklerdir. Bu birlikler toplu hareket etmeyi sağlamakla birlikte, kendi alanında emekten ve toplumdan yana alternatif politikalar üretmek, bunların hayata geçirilmesi amacıyla sosyal, siyasal ve ekonomik alanda faaliyet yürüten kolektiflerdir aynı zamanda..

Özlük hakları, ücretlerin düşüklüğü, iyi sağlık ve iyi eğitim hizmeti alamama düşüncesi ve örgütlenme özgürlüklerinin kısıtlanması, işsizlik, pahalılık, işkence, insan hakları ihlalleri gibi çeşitli haksızlıklara karşı geliştirilen ekonomik ve politik mücadele araçlarının bir parçası da meslek örgütleridir.

Meslek örgütlerinin yapıları, işleyişleri ile kadrolarının davranış biçimleri esasen meslek mensuplarının gereksinimleri sonucu ortaya çıkar. Bu gereksinimler ve talepler yönetici kadrolar tarafından iyi analiz edilerek kavranarak, geliştirilerek çözümlerle ilgili bir takım formüller sunar, kitlesini de bu çalışmalara katarak örgüt çatısı altında mücadelesini yürütür.

TTB gibi meslek örgütlerinin Türkiye'de kuruluşu gerçekten meslek mensuplarının gereksinimleri sonucu mu ortaya çıkmıştır? Ne yazık ki hayır. Ya da meslek örgütlerinin faaliyetleri kendi iç dinamikleriyle mi oluşmuştur? Bu soruya da olumlu yanıt vermek mümkün değildir. Ortaya çıkış tamamen merkezi otoritenin bir uzantısı, bir yan kuruluşu şeklinde olup, mevcut devlet cihazının o alandaki bunalımını aşma amacını taşımaktadır. Bu amaç aynı zamanda, resmi ideolojinin, karşılarında muhalif olabilecek güçlerin gelişmesini

önleme politikasıdır. Türk Tabipleri Birliği'nin çok kısıtlı belge ve dökümanlara dayanan tarihine kısaca bir göz atarsak bunu açıkça görebiliriz.

11 Nisan 1928 tarihinde 1219 sayılı tababet ve şuaabatı sanatlarının tarzi icrasına dair yasayla, ilk olarak 1929 sayılı tababet ve 1929 yılında "Ettiba odaları" adıyla İstanbul Tabip Odası kurulmuştur. Tabi bu dönemde diğer meslek örgütlerinde olduğu gibi tabip örgütünde de devletin bizzat girişimi ve yönlendirmesi, yani merkezi otoritenin çizmiş olduğu program çerçevesinde çalışan bir meslek kuruluşu söz konusudur.

1950'li yıllara kadar oldukça sınırlı sayıdaki hekimler, oda içerisindeki faaliyetlerinde tamamen devletin kalkınması yönünde çaba sarfetmişlerdir. 1953 yılında 6023 sayılı Türk Tabipleri Birliği yasasının yürürlüğe girmesinden sonra kurulan tabip odaları da, daha önce devletin belirlediği program çerçevesinde hareket ederek, üyelerin aynı çıkarlara sahip olduğu düşüncesiyle, hem üyelerin meslek sorunlarıyla ilgilenmek, hem de devletle ilişkilerini düzenleme anlayışıyla hareket etmiş ve yasal çerçeveye oturtulmuştur.

Bu süreçte bir çok ilde kurulan tabip odalarında genellikle resmi işlemler yürütülmekte, oda yönetimlerinde de sıklıkla bürokratik yapılanmalar egemen olmaktadır. Yine bu yapılanmalar yer yer, devlet adına kendi üyelerinin ve kendi kitlesinin çıkarlarını bile hiçe sayabilmektedir. 1960'lara kadar sağlık tablosu hiç de iç açıcı olmayan Türkiye'de 1960'tan sonra bir takım kısmi reformlara başlanmış, sağlık hizmetlerinin sosyalizasyonu kanunu ile birlikte hekimlerin konumlarında da bazı değişiklikler ortaya çıkmıştır.

Resmi, sivil kamuda ya da serbest çalışan tüm hekimlerin odalara üye olma zorunlulukları sonucunda

*Dr., Diyarbakır Tabip Odası

üye sayısı artış göstermiş, odalardaki yönetim anlayışlarında da değişimler gündeme gelerek, hekim sorunlarını, ülkenin sağlık sorunlarını araştırmaya yönelik çalışmalarla birlikte, ülkenin genel yapısı arasında ilişki kurmaya çalışan bir çizgi egemen olmaya başlamıştır. Hekim sayısının artmasıyla birlikte uzmanlaşma ya da talep artmış, yurt dışında hekim göçü başlamış, sağlık ocaklarındaki hekim kadroları büyük oranda başlamıştır. O dönemde oldukça çağdaş sayılacak "sosyalizasyon" içinde gerekli nesnel şartlar yaratılmış, sonraki süreçte işlevsiz bırakılmıştır. Mesleki sorunlarla birlikte sağlık sorunlarının boyutlanması sonucunda, örgütlenme de bir genişleme kaydedilmiş, bu anlamda merkezi otorite bir yandan Türk Tabipleri Birliği'ne daha geniş çalışma alanları sağlarken, diğer taraftan mevcut devlet sistemini tehdit etme anlamında örgütün siyasallaşmama yönünde tedbirler geliştirmiştir. Çünkü bu dönemde olayın bir başka boyutu vardır. 1961 anayasasıyla kısmi bir takım hak ve özgürlükler söz konusudur, dünyada hızlı gelişmeler kaydedilmektedir, doğu ve batı bloğunun ortaya çıkmasıyla sosyalizm güçlü etkisi kendini hissettirmektedir.

Bu yıllara kadar Türk Tabipleri Birliği ve tabip odaları, merkezi otoritenin istediği tarzda icazetli çalışmalarını sürdürmüştür.

Avrupa'nın bir çok ülkesinde bu tür meslek birlikleri, hükümetler tarafından değil, bizzat o mesleğin mensupları tarafından kurulurken, bizde tam tersi durum yaşanmıştır. Yani bizde hekimler değil, devlet "hekim haklarını korumak ve topluma daha iyi hizmet götürmek" için birlik kurmuş hekimlere, "topluma ve hükümete karşı haklarını koruma" yolunu açmıştır. Aynen "bu ülkede komünist partisi kurulması gerekiyorsa onu da biz kurarız" mantığı, Türk Tabipleri Birliği gibi meslek örgütleri içinde hayata geçirilmiştir.

1980'li yıllara kadar halka ve hekimlere çok fazla bir şey kazandırmayan örgüt içerisinde yer alanlar, her dönemde devletin nefesini enselerinde hissetmişler, sosyalizasyon yürürlükteyken devlet personel yasası çıkarılmış, mevcut sağlık düzeni alt üst edilmiş, sosyalizasyonla doğuda görev alan hekimler oradan ayrılmış, sağlık ocakları boşalmış, 1978'de tam süre çalışma yasası çıkarılmış, 1980'den sonra gelen hükümet bu yasayı kaldırmış, sözleşmeli hekim çalıştırma planları yapılmış sonra mecburi hizmetler, rotasyonlar, vardiya sistemleri, doktorum yarımında projeleri vs. daha neler neler... kısacası istisnasız bir çok dönemde akşam yatıp, sabah "dahiyane-parlak fikirlerle" uyanarak halkın sağlıklı yaşama hakkına ve hekimlik onuruna kasteden sağlık bakanlarına sağlığımız emanet edilmiştir.

12 Mart faşist cuntasından sonra diğer meslek örgütleri gibi Türk Tabipleri Birliği de gerek sağlık sektöründe, gerekse toplumsal alanda yaşanan sorunlara karşı ilgi duymaya başlamış, dünyadaki gelişmelere paralel olarak, çözümün mesleki alanla birlikte sektöre ve toplumsal boyutuyla da ele alınması gerektiğinin bilincine varmaya başlamıştır. Nitekim, doğru olanda budur. Türk Tabipleri

Birliği gibi meslek örgütlerinin gözardı etmemesi gereken en önemli nokta, meslek mensuplarının hak ve çıkarlarıyla toplumsal çıkarları zıtlıştırmamak, bunlar arasındaki mesafeyi ortadan kaldıracabilecek, hatta emekçi kitlelerle bütünleşebilecek bir siyasal program hedeflemelidir.

1980'den sonra hekim sayısındaki belirgin artışla birlikte, çalışma koşulları ağırlaştırılmış hekim emeği ucuzlatılmış, sağlık hizmetlerinin olumsuz gidişatına sebep olan hükümet politikaları 1987'den sonra geniş hekim eylemliliklerinin gelişmesine neden olmuştur. Bu eylemliliklerle canlanan Türk Tabipleri Birliği, bu süreçten sonra halen konuşulan "Beyaz yürüyüşleri" gerçekleştirmiş, 30 yıllık ağır baskılar altında sürdürülen o icazetli çalışmaları geride bırakarak muhalif güç anlamında yerini almıştır.

1984 sonrası 16 yıllık Türk Tabipleri Birliği değerlendirmesini 1 Temmuz tarihli Tıp Dünyası'nda değerlendiren genel sekreterimiz Dr. Eriş Bilaloğlu'na katılmamak mümkün değildir. 1984-1986 döneminde ortaya konulan, "Türkiye'de hekim sorunları" başlığı altında sıralanan zorunlu hizmet, ücretler, nöbet hizmetleri, adli hekimlik sorunları, uzmanlık eğitim sorunları, sosyal haklar, tayin ve atamalar, yıpranma sorunları, finans sorunları, yönetimle ilgili sorunlar, mezuniyet öncesi ve sonrası eğitim sorunları gibi bir çok sorun, bu 16 yılın Türk Tabipleri Birliği gündemini belirleyen sorunlar olmuştur. Bu anlamıyla meslek örgütü Türkiye tıp ortamını ve hekimleri ilgilendiren bu sorunlar üzerinde oldukça yoğunlaşmış, gerek örgüt içerisinde, gerekse hükümetler nezdinde müzakerelerde bulunmuş, bu çerçevede muhalefetini sürdürerek, mücadele yürütmüştür. Ancak, bir parantez açarsak yürütülen bu mücadele sonuç alıcı olmasa da bu süreçte asıl önemli olan, Türk Tabipleri Birliği'nin örgütsel bütünlük çerçevesinde, söz konusu başlıklar temelinde yürüttüğü mücadele ruhuyla, hükümetlerin güdümünde hareket etme yapısından ve geleneğinden kurtulup muhalif örgüt olma karakterini yakalamış olmasıdır. Bu karakter önümüzdeki dönemde emekten yana bir tarz izleyerek, hekimliğin değerlerini koruyan öne çıkartma yanında, bunu toplumun sağlığı ve sorunlarıyla birleştirme çizgisine taşımaya devam ettiği sürece anlam bulacaktır. Yine bu çizginin ilgililerle diyalog, muhaliflik, mücadele, insan hakları ihlallerine karşı çıkma, barışa-demokrasie sahip çıkma çizgisi olması gerektiğini de unutmamak gerekir. Örgütümüz bu 16 yıllık süre içerisinde muhtelif güç olma ve olumsuz politikalara karşı, bir duruş sergileme yapısını kazandıktan sonra aynı zamanda bir okul görevi üstlenerek çok değerli kadrolar yetiştirmişlerdir. Bundan sonraki dönemde önemli olan, yetişen bu kadroların birer eğitici olarak odalara hapsolmemeleri, dışarıya açılmaları, tabana inmeleri, hekim kitlelerini örgüte katma konusunda, çaba sarfetmeleridir. Aksi halde yetişen bu kadro-ki buna merkez de dahildir, bürokratlaşma tehlikesini beraberinde getireceklerdir. Önümüzdeki en büyük tehlike bu olup, hayat bulduğu takdirde, örgütün toplumsallaşma yönünü sektöre uğratacaktır. Tabandaki endişe budur, kitlemizin de örgütün bir şeyler yaptığını duymaya ve görmeye ihtiyacı vardır.

Türk Tabipleri Birliği son 10 yılda ilerici ve demokratik bir takım müdahaleler ve açılımlarla, gerici bağlardan sıyrılarak, meslek onurunu gerçek anlamda sahiplenmeye başlamıştır. Bu dönemde sağlık sektöründe yaşanan olumsuz hava önemli bir kesimin kişilik yapıları sonucu gerici-ırkçı arenada yerlerini almışlardır. Mevcut sistemden güç alan bu yapıların provakatif çabalarına rastlamaktayız. "Önce hekimlik" adı altında sırtını merkezi otoriteye dayananların çok iyi tanınması ve deşifre edilmesi geleceğimiz açısından önemlidir.

Son dönem "demokrat" kimlikli gerici yapılanmalar, Türk Tabipleri Birliği'nin gelmiş olduğu bugünkü muhalif yapıyı tekrar ters yüz ederek eski "devletçi-icazetçi" yapıyı örgüte egemen kılmaya çalışıyorlar. Bu planlara karşı son derece dikkatle olmak, rehavete kapılmamak mevcudu korumak, kaybedileni kazanmak tarzıyla bir program çıkarmak önümüzdeki dönem için vazgeçilmezdir. Bu anlamıyla Türk Tabipleri Birliği 49. Büyük Kongresi'nden sonuç çıkarmak gerekir.

Türkiye, önemli bir süreçten geçiyor. Bugün çağdaş demokratik ülkeler içerisinde yerini almış tüm ülkelerde meslek örgütlerinin büyük önemi ve politikaların belirlenmesinde söz hakları vardır. Ama biz de öyle değiliz. Söz ve karar verme hakkı sadece devlete aittir. Durum böyle olunca Türkiye dışta yoğun eleştirilere maruz kalmaktadır. Son kongredeki çabaları gördük. Şimdi söz konusu çaba sahiplerinde öyle bir anlayış gelişmiş ki "demokratik kitle örgütlerini bu süreçte ele geçirelim, devlet yapısında olduğu gibi, buralarda da söz ve karar sahibi olalım, ırkçı-gerici anlayışı demokratik kitle örgütleri aracılığı ile Avrupa'ya da taşıyalım" Yoğun kadrolaşma hareketi başlatan 57. hükümetteki bu zihniyet, çabalarını yalnız Türk Tabipleri Birliği'nde değil diğer meslek örgütlerinde de göstermektedir.

Son seçimlerde Ankara'da seçimlere katılan bir grup, "Biz kendini biraz siyasi parti, çokça da devrimci kitle örgütü olarak değil kamu kurumu niteliğinde meslek kuruluşu olarak algılayan bir tabip odası istiyoruz" sloganıyla ortaya çıktı. Her dönem ortaya çıkan gruplardan bir kısmı Türk Tabipleri Birliği'ni demokratik kitle örgütü olarak görmezken, bir kısmı da kamu kurumu niteliğinde iyi bir meslek örgütü olmadığı yönünde eleştirmektedir. Yani "Türk Tabipleri Birliği ya bir demokratik kitle örgütü olarak siyasetle uğraşacak, ya da kamu kurumu niteliğinde bir meslek örgütü olarak çalışacak, bu iki işi bir arada yapma becerisi gösterilemez". Bu tür eleştirileri tabip odaları olarak bizlerde sık sık almaktayız. Ancak durum böyle düz bir mantıkla ele alınmamalı.

Türk Tabipleri Birliği bugün hem iyi bir meslek örgütü, hem de iyi bir demokratik kitle örgütü olma yönünde önemli aşamalardan geçmiştir. Bu iki ana eksen üzerinden olumlu bir çizgi yakalamıştır. Değerli oda başkanımız Dr. M. Emin Uluğ'un deyimiyle "onlar diyor ki TTB aynaya bakarken saçını taramamalı, saçını tararken aynaya bakmamalı, bu iki işi birarada yürütmemeli. Biz de diyoruz ki, biz aynaya bakarken saçımızı da tarayabiliriz, canımız isterse kahvede içebiliriz, bununda iddiası içindeyiz".

Hekim sorunları, Türkiye Tıp ortamı, sağlığı bugünkü durumuyla ilgili birçok konuda, kişi ya da kuruluşların belli bir tavır ya da tutum geliştirmesinin diğer adı da politikadır ve bunun yapılması gerekiyor. Türkiye'nin sağlığına yönelik çağdaş düşünceler ortaya atıldığında bunun adını "uç örgüt-uç ideolojiler" olarak koyuyorlarsa, biz önümüzdeki dönemde de bunu yapmaya devam etmeli ve bunun iddiası içinde olmalıyız. Biz bir meslek örgütü olarak siyaset yapma konusunda zayıfız, döneme gere cılız kalmaktayız, bundan sonra daha güçlü siyaset yapmalıyız. Çünkü siyaset yapma sadece bizi "yönetenlerin tekelinde olmamalıdır. Neyi doğru, neyi yanlış yaptığımıza da onlar karar vermemelidir. Biz, hekim örgütü olarak bütçeden, özelleştirmeden, savaş silahlarına ayrılan paradan, işkenceden, ölüm cezalarından, sağlık politikalarına kadar çok geniş bir yelpazede düşünmek, ilgilenmek durumundayız.

Eğer sağlık; "fiziksel, ruhsal, sosyal ve siyasal tam iyilik hali" olarak tanımlanıyorsa, bizim de bu coğrafyada söylenecek bir söz hakkımız olmalıdır.

Bugün ülkemizde meslek odalarımızın faaliyetleri mevcut yasalar çerçevesinde istendiği anda mülkü idare amirleri tarafından durdurulabilir, çalışmaları kısıtlanabilir, yönetici kadrosu yargılanabilir, sürgün edilebilir. Bunlarla ilgili çokça örnekler yaşadık, yaşıyoruz. Çünkü bizim gibi meslek örgütleri egemen güçler tarafından "arı kovanına çomak sokan" örgütler olarak değerlendirilmekte, sevilmemekte, susturulmak istenmektedir. Oysa kitle gereksinimlerinin ve taleplerinin dile getirilebileceği kuruluşlar olarak meslek örgütlerinin toplum içerisinde önemli bir yeri vardır. Bu anlamıyla bağımsız ve özgür düşüncelerin dile getiren, çağdaş anlamda örgütlenme hakları engellenmeyen, sürgünlerle baskılarla, hareket alanları kısıtlanmayan kitle örgütleri olmadan Türkiye'de demokrasinin varlığından söz edilemez.

Kuruluşundan bugüne mevcut yasalarla sınırlanan bir örgüt yapısı söz konusudur. Mevcut devlet yapısıyla bu yasaları değiştirmenin zorunluluğunda bilincindeyiz, ancak bunun yollarını da araştırma, baskı gücü olma gibi çeşitli yöntemlere başvurmalıyız. Bu konuda da Türk Tabipleri Birliği bir güç olarak kendini ispatlamaya devam etmelidir. Bu da daha geniş örgütlenmeler ile daha politik açılımlarla, hekimler ve meslek örgütleri arasındaki etkileşim ve iletişim kopukluğunun giderilmesiyle olacaktır.

Bu iletişim ve etkileşim kopukluğunu örgütsel bütünlüğümüz açısından ele almakta fayda vardır. Odalarımızda da her zaman eleştirilere konu olmaktadır. Hekim kitlesi ile seçilmiş kurullarımız arasında bir kopukluk söz konusudur, yani organize bir birliktelik hemen yok gibidir. Bu kopukluğu gidermek ve kitleyi çalışmalara katmak demokratik işleyişin temeli olmalıdır. Tam gün, kamu sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesi, vardiya sistemi, birinci basamağın önemi gibi bir çok konu hekimlerle tartışılmalı paylaşılmalı, örgüt olarak yapılanlar anlatılmalıdır. Hekim kitlesi, odaların ve meslek örgütünün sahibi olduğunu hissedebilmeli, yöneticilerde bunu

hissettirmelidir. "Odanın patronları" görüntüsünden uzaklaşarak kitleyi belli kararlara ve çalışmalara katmak ortak görev kabul edilmelidir ki bu merkezi kadro içinde geçerlidir. Özetle, üyeler kendi özgür iradelerini örgütlerine aktaramazlarsa ya da o fırsat verilmezse o örgüt merkezietçi-bürokratik anlayıştan kurtulamaz, bu da bizi 1980'ler öncesine götürür. Bunun için kiteselleşmenin sağlanması amacıyla örgütlenme ağı oluşturulmalıdır. Bu ağı oluşturma çerçevesinde öncelikle yer verilmeli, bunlar örgüt içerisinde kendi gruplarını temsil edilebilmeli birim temsilcilikleri oluşturulmalı, işlerlik kazandırılmalı, hekim meclisleri oluşturulup yaygınlaştırılmalı, tüm bu yapılar karar alma sürecinde ağırlıklarını koyabilmelidirler. Oluşturulan birim temsilcilikleri yetkilendirilerek oda dışında çalışmaları canlandırılmalı, disiplin kurulları çalıştırılarak meslek prestijini sarsabilecek olumsuzlukların üzerini örtme konusunda kararlı ve disiplinli faaliyet yürütülmeli iyi hekimlik desteklenmelidir.

Bu genel doğrular dışında her örgütün bir işleyiş mekanizması olduğunu biliyoruz. Demokratik örgütlerdeki işleyiş mekanizmasında, seçilmişse olsa karar alma konusunda insiyatifi tabana ve ilgililere yama olayı vardır. Bu da her bireyin kendini özgürce ifade edebilmesine, düşünce üretmesine olanak sağlar ki bu bir hak. Bireysel haklarda örgütsel haklarla bütünselleştiği oranda anlam kazanır. Bireyler adına başkaları karar verdiği takdirde de, bu demokratik işleyişten çıkarak bireyin özgürlüğüne ipotek koyma anlamına gelir. Bu düşünceyle örgütümüzü önümüzdeki süreçte çalışma olanakları çeşitli nedenlerle kısıtlanan, gelişmesi engellenen bireylerimiz için birer okul, birer özgür ortam konumuna getirebilmeliyiz.

Meslek alanımızla ilgili mezuniyet öncesi ve sonrası eğitim uygulamak ve bu uygulamaların denetimi ile birlikte, standartların belirlenmesi, tıbbi etik kurullarının hayata geçirilmesi ve denetlenmesi, sağlık hizmeti yürüten kuruluşların denetimi, yine hekimlerin özlük hakları için mücadele çerçevesinde sağlık alanındaki olumsuzlukların ve sorunların tespiti, alternatif çözümler üretilmesi yönünde verilecek uğraş, faaliyetlerimize, siyasal bir anlam kazandırır. Zaten bu siyasal anlam olmadan çözüm de olmaz, örgütlenme ve kiteselleşme örgütün kazanması gereken siyasal anlamla da yakından bağlantılıdır. Çünkü mesleki alandaki sorunlarımız diğer emeçi kesimlerin ve toplumun sorunlarıyla bağlantılı bir şekilde ele alınıp bir bütünlük içerisinde çözümlenmeye çalışılırsa ya da paylaşılsa anlam kazanır. Özetlersek, örgütümüz temsil ettiği hekim kitlesinin çıkarlarını toplumsal çıkarlarla bütünleştirerek, sağlıkla ilgili politikalar üretmenin ve hükümetlerin olumsuz sağlık politikalarına müdahale temelinde alternatif programlar üretmenin yollarını yaratmalıdır. Bunu yaratırken de önce bireylerden başlayarak temsilcilikler, odalar ve gittikçe merkeze kadar geniş yelpazeyi içine alabilecek kolektivite yakalamalıdır.

Her şey özgürce açık platformlarda tartışılmalı, paylaşılmalı, çözüme gidilmelidir. Bu kolektif ruh içerisinde ilgili meslek kuruluşlarını ve toplumu da çalışmalara dahil etmek fayda getirir. Örneğin kamu sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesinin insanların ve toplumun sağlıklı yaşama hakkına yönelik bir saldırı olduğunu ve herkesi etkileyeceğini yaratmak kaçınılmaz olacaktır ya da "her hastaya 20 dakika süre ayırılım" dediğimizde, hastaları da bu konuyla ilgili etkinliklere katarak onlara da söz hakkı vermek, bireysel, örgütsel, toplumsal mücadelede bütünselleşme örnek teşkil eder.

2000'e kadar Türkiye tıp ortamı ve hekim sorunlarıyla ilgili olarak Türk Tabipleri Birliği ve dolayısıyla tabip odalarının gündemini belirleyen tüm konularda, örgütsel olarak çok şey yapılmıştır. Ancak daha öncede belirttiğimiz gibi çok az sonuç alınmıştır. Sorunlarımızı ve taleplerimizi örgütlü ve gür bir sesle kararlı sonuç alıcı yöntemlerle dile getirdiğimiz takdirde bir güç olduğumuzu ispatlayacağız. Bu gücümüzü de 6023'deki yasa ve mevzuatlardan değil kitlemizden almalı, örgütlenme talebimizi de bu anlamıyla kiteselleştirmeliyiz. Bu sağlandıktan sonra kazanmamız gereken toplumsal destektir.

Sorunlar bellidir. Talepler bellidir, bundan sonra yapılması gereken, Türkiye'deki mevcut siyasi durumun değerlendirilmesi sonucu çok etkili bir eylem programı hazırlamak, kısa ve uzun vadedeki hedeflerimizi belirlemek cesur ve etkili eylemliliklere girmektedir. Uzlaşmacılıktan uzak, bu eylemliliklerde sonuç alıcı tarz temel alınmalı müdahale ve mücadele tarzının dozu sürekli artırılmalı güçlü duruş tarzı sergilenmelidir. Çünkü demokratik olmayan bir ülkede sadece görüşmelerle ya da lobcilik faaliyetleriyle işler çözülemez ve sonuç alınmaz. Çözüm etkili ve disiplinli eylemliliktir, çözüm yürüme, çözüm hekimi iş yavaşlatmaya, iş bırakmaya ikna etmektir, çözüm sesimizi yükseltmektir.

Mesleki ve sektörel alanda bu mücadele yürütülürken devlet ve devlet kurumlarının demokratikleştirilmesi yönünde çaba sarf edilmesi gerektiği de unutulmamalıdır, bu da mücadelenin bir parçasıdır. Devlet demokratikleştirildiği oranda sorunlar daha çabuk çözüme kavuşur. Türk Tabipleri Birliği'nin birçok platformunda dile getirdiğimiz gibi demokrasinin yerleşmesi, barışın-hoşgörünün ve ötekine tahammülün gösterilmesine bağlıdır. Bu anlamıyla meslek örgütümüz içerisinde de zaman zaman cılızda olsa orta çıkan "duyarlı ulusçuluk" şeklindeki çeşitli anlayışlara karşı da hassas olmak gerekir. Kürt dendiğinde "aman Türkiye elden gidiyor" naralarıyla ayağa kalkmak, yaygara koparmak demokratikleşme ve çok kültürlülüğün gelişmesine engeldir. Zira çok kültürlü yapılanmalar, tüm zenginlikleri bünyelerinde taşımakla birlikte, halkların barış içinde kardeşçe yaşamalarını beraberinde getirir. Bu kabullenilmedikçe ne ülke demokratikleşir, ne de örgütler...